

Zasáhnutí státního zastupitelství jeví se jako překážka o d v ů l e o b ž a l o v a n é h o n e o d v i s l á , která zmařila dokonání činu (srov. č. 94 Sb. n. s.). Že obžalovaný vyčkal výsledku censury, než pokračoval v dalším tisku, stalo se pouze z opatrnostních důvodů, aby se nevydával v nebezpečí ztráty majetkové, kdyby bylo celé vydání zabaveno. Na jeho původním úmyslu a vůli, článek uveřejniti, se tím ničeho nezměnilo.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 2. září 1925.
č. j. Zm I 235-25/5.

*Poměr Šu 17 č. 1. zák. z 23. března 1923 č. 60 sb. z.
a n. o telegrafech k Šu 18 č. 1. téhož zákona.*

Nejvyšší soud zavrhl zmateční stížnost F. S. a K. K. do rozsudku krajského soudu v Z., pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem podle § 18 odst. 1 zákona ze dne 23. března 1923 č. 60 Sb. z. a nař. z těchto důvodů:

Vychází ze spisů, doznávají oba obžalovaní a zmateční stížnost sama uvádí, že obžalovaný F. S. k žádosti spoluobžalovaného K. K. přimontoval telefonní aparát ve školní budově a provedl spojení aparátu na telefonní přístroj*) v dílně drah, který tam byl již dříve stále připevněn. Za tohoto stavu věci nemůže býti nejmenší pochybnosti o tom, že šlo o zřízení telefonu, který ve školní budově dosud umístěn nebyl, a nemůže býti řeči o pouhém neoprávněném zapojení do drátového telegrafu ve smyslu Šu 17. čís. 1 zákona ze dne 23. března 1923 čís. 60 sb. zák. a nař.; předpokládá ustanovení toto již existenci oprávněně zřízeného telegrafu, jenž byl jen neoprávněně zapojen ať přímo nebo nepřímou, do drátového telegrafu. Podle citovaného místa zákonného je tudíž trestno pouhé zapojení, kdežto v daném případě byl ve škole telefonní aparát teprve nově umístěn, upevněn a na telefonní přístroj v dílně drah připojen, tudíž podle mluvy zákona zřízen, jak to nalézací soud také zjišťuje. Poněvadž zřízení to stalo se bez potřebného úředního povolení, bylo jednání obžalovaných podřaděno právem sankcí Šu 18 čís. 1 citovaného zákona. Uplatňuje-li stížnost, že zřízení telefonu stalo se k účelům vyučovacím, buduje na předpokladu nemajícím opory ve zjištěných rozsudkových, podle nichž naopak používala telefonu i manželka obžalovaného K. K. Nehledě k tomu postavil se nalézací soud na správné stanovisko, že ani v případě, kdyby skutečně šlo o pokus školní k účelům vyučo-

*) Srv. Právník 1925, str. 428.

vacím, nemohlo by to obžalované ospravedlniti, poněvadž by zřízení telefonu nespadlo pod výjimky zákonem v §u 3. odst. stanovené (§ 1 čís. 2 zákona). Nepotřebujíť podle tohoto ustanovení koncese kromě dalšího zde v úvahu přicházejícího případu jen drátové telegrafy uvnitř budov. Zde však šlo o zavedení telefonu mimo budovu, což vyžadovalo již povolení ministerstva pošt a telegrafů. Že by linka, na níž zřízený telefon ve škole byl připojen, byla jalovou čili linkou nenalézající se v provozu, rozsudek nezjišťuje a není proto stížnost oprávněna s předpokladem tím počítati. Nehledě k tomu dostačí, jak ze spisů vychází, že zde byla možnost spojení telefonu K. K. s různými linkami a že obžalovaný K. K. po patřičném zapojení měl možnost naslouchati nerušeně služebním i soukromým rozhovorům.

Nedůvodnou je též námitka stížnosti, že obžalovaným scházel úmysl zasáhnouti do státního regálu telegrafního; takového úmyslu se ke skutkové podstatě §u 18 čís. 1 citovaného zákona nevyžaduje, ale stačí vědomé jednání proti zákazu zákona, kteréžto vědomí obžalovaných dochází ve zjištěném ději plného opodstatnění.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 9. září 1925 čj. Zm I 409/25-4.

Zásada druhé věty §u 134 tr. z. platí i pro zločin podle §u 152 tr. z. Stačí, aby pachatel vyvolal jedinou z několika podmínek trestného výsledku.

Nejvyšší soud vyhověl zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v T., jímž byl obžalovaný J. P. podle §u 259 odst. 3 tr. ř. sprostěn obžaloby pro zločin těžkého ublížení na těle podle §u 152 tr. z., napadený rozsudek zrušil a obžalovaného J. P. uznal vinným, že proti V. W., ne sice v tom úmyslu, aby ho usmrtil, ale přece v jiném úmyslu nepřátelském, takovým způsobem jednal, že tomuto z toho vzešlo těžké ublížení na těle, a že se tím dopustil zločinu těžkého ublížení na těle podle §u 152 tr. z., v podstatě z těchto důvodů:

Soud nalézací zjistil, že těžké poškození na těle utrpěl poškozený při odvrácení útoku, jež podnikl naň obžalovaný v úmyslu nepřátelském, tím, že byl obžalovaným, zamoťavším se náhodou do židle a následkem toho upadnuvším, k zemi stržen. Tento pád označuje rozsudek za zcela nahodilý, stržení poškozeného při tom za obžalovaným nezamýšlené a proto obžalovaného za prosta odpovědnosti za těžký následek